

Boldizsár Csongor

Bertolt Brecht – Kurázszi mama és gyermekei

Színdarabelemzés

(részlet)

(...)

Még sose néztem darabot a Játékszínben, tavalý a svájci cserediákjainkkal együtt már körbevezettek bennünket ugyan, de nem nagyon emlékeztem a helyszínre sem. Az előadás előtti napon a miskolci híradóban is szerepelt ez az eseményt, kicsit elkedvtelenített, hogy a kamera folyton az üres széksorokra közelített. Amint megérkeztünk, aggályaim alaptalanná váltak: legalább negyven diák várakozott odabent, és további húsz érkezett mögöttünk. Többségében a mi iskolánkból, de jó páran képviselték a többi gimnáziumot is.

Udvariasságom hátránya, hogy alig jutott nekünk hely. Előnye, hogy hátulról töltötték fel a sorokat, így az első sorból tekinthettük meg a színdarabot.

A színpadról a következőt idézem fel emlékeimben: nem a szokványos, *színpad-nézőtér*, hanem *nézőtér-színpad-nézőtér* felállás fogadott. Ennek kapcsán a színészeknek igen nehéz feladattal kellett megküzdeniük: a rendező elvárta, hogy mindkét oldalra játszanak, tehát ha a mi oldalunk felé beszéltek, akkor átlósan a másik oldal felé közeledtek. A színészi teljesítményükre egy rossz szavam nem lehet, mert tökéletes volt. Igaz, tavalý és idén nem volt iskolai színházbérletem, így találkoztam sok ismerős arccal. De könnyedén felismertem Szatmári Györgyöt, akit először a Portugál című darabban láttam körülbelül öt évvel ezelőtt.

Tőlem balra egy szekér állt, a színpadon keresztben pallók sora. A színészek jelmeze középkori viseletből állt, szerepüknek megfelelő összeállításban és a karakterre jellemző ruhadarabokkal (*szakácson kukta sapka, utcalányon magassarkú és kihívó felső*).

A darab tizenkét jelenetből állt, és mindegyik között, egy kis szünet keretében a rendező felállt, néha-néha jegyzeteibe kukkantva, elmondta, hogy mit gondolhatott, mit élt át ekkor az író, illetve segített az egyes mozzanatok pontosabb megértésében. A kiállítások ellenére sem vált töredezetté vagy élvezhetetlenné a mű.

A színpad helyzete, a rendezői megjegyzések és a vakító fények mellett még egy furcsasága volt Brecht művének. Több jelenetben a szereplők dalra is fakadtak, amit zongora kísért (*a zongorista szintén az előadás részévé vált, szövege és színpadi jelenete is volt*). Ez még nem

ad feltétlenül okot a megrökönyödésre, de az előadás módja igen. Az első hölgy, egy utcalány szerepében, rekedt, dohányos hangján két percig próbálta a legdisszonánsabb hangokat megütni. Ez után a rendező világossá tette, hogy ezek a Brechtre jellemző *songok*, amelyek az ő korában nagyon közkedveltek voltak.

(...)